

Hogni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
virðislønina
2012

UMAFTUR AFTURUM

Væl gagnist og amen

Ein nýggj religion er komin til Føroya. Sum um her ikki vóru nóg nógvar frammanundan. Men ein religion afturat øllum hinum ger kanska einki. Tit eru hóast alt hálvthundað

túsund fólk at býta tær millum tykkara.

Tann nýggjasta religionin eitur vistfrøði. Hon er tvørkirkjulig sum tað eitur. Hon er enntá sum tann einasta eisini fyri okkum gudiligu ateistar.

Men hon er líka strævin sum allar hinar religionirnar. Tað, sum hon boðar, er tað einasta rætta og sanna. Eins og allar hinar.

Vistfrøði er skjótt allastaðni. Helt meg síggja okkurt um vistfrøðilig klæði nú ein dagin.

Annars eru flestu matvørur, sum verða kallaðar aftur, tí tær eru ikki etandi onkursvegna, vistfrøðiligar.

Og vistfrøði oyðileggur eina aðra religion, sum er við at koma hendan vegin, úr Danmark, sjálvandi. Hon eitur matoyðsl og er so nýggj, at hon fyrri bara stuttum fekk eitt føroyskt heiti.

Vistfrøðiligur matur er, ja, vistfrøðiligur, og spillist tí dagin eftir onkran annan bestfyridag.

Men vistfrøði er svarið upp á kemiskar matvørur, sum halda sær alla leiðina til Føroya og ikki spillast annan dagin eftir, at tær eru komnar higar.

Vit, sum eta vanligan

mat, hava nú eina hóttan afturat at hugsa um. Hóttanina um at doyggja fyrr enn ætlað av mati. Mat noyðast vit at eta fyrri at halda okkum livandi á lívi.

Men vit fara til Helvitis einvegis. Tað er farið innum so líðandi, hava hoyrt tað so ofta nú úr øllum ættum.

Nú fara vit fyrr tann eina vegin. Tí vit eta ikki rætt. Liva ikki rætt, gera einki rætt sambært teimum frelstu.

Hvønn tann einasta dag fáa vit skotið í skógvarnar, sum ikki eru av tí rætta slagnum at ganga í, hvørki fótscapaðir ella ergonomiskir, at vit eiga at gera hetta ella hatta. Annars er glatanin á gáttini, sum er so lág, at hon væl sleppur inn um hana, glatanin.

Tak brennivínið til dømis. Nú er tað talið komið niður í sjei eindir – um vikuna. Sjei ferðir fyra sentilitrar. Hvat er tað? Spyrt tú meg, sum tú ikki gert, sjálvandi, er tað einki at tosa um. Hvørki pirk ella vóning. Og Rúsan fer á heysin.

Eina ferð var talið 21 eindir um vikuna, so 14, nú sjei. Eina ferð var einki slíkt tal. Men onkur hevur ilt av tí, at onnur drekka, tí tað skal vera so ringt fyri heilsuna. Møsn og vrevl. Um eina tíð verður boðskapurin tann, at vit skulu helst drekka meira enn bæði sjei, 14 og 21 eindir, sum tað eitur so flott, um vikuna.

Tað, sum er ringt í dag, er gott

í morgin. Tað er galdandi fyri alt. Granskarar skulu jú eisini liva.

Latið okkum ateistar drekka og eta sum vit vilja, í friði fyri øllum nýreligiørum boðskapum, sama um teir eru úr hesari verðini, ella onkrari aðrari.

Eg eri eisini vistfrøðiateistur. Havi enn ikki sæð nakað prógv um, at vistfrøðiligur matur er heilsubetri enn annar matur. Hann er dýrari og spillist skjótari, matoyðslið (enn ein religion) kostar meira.

Nú fæst enntá vistfrøðiligt vín (ein fløska av víni er seks eindir, so eina flösku um vikuna og ein snaps afturat, so ert tú heilgarderaður), og tað smakkar av h til, vistfrøðiliga vínið.

Føroyskur kostur er vistfrøðiligur, sigst, hóast hann er fullur av kyksilvri, Hg, og øðrum slíkum suspektum evnum við stytum undarligum nøvnum, ella frymlum í staðin fyri nøvn. Væl gagnist.

Men væl smakkar, tí hann er júst ikki vistfrøðiligur, føroyski maturin.

Gevið okkum frið at liva sum vit vilja. Gevið okkum frið at doyggja sum vit vilja. Og av tí sum vit vilja.

Roynið ikki at frelsa okkum. Vit hava trúarfrælsi.

Helgi H. Hoydal aftur skurðviðgjørður

Føroyski landsliðsleikarin og fyrrverandi liðskiparin á U21-landsliðnum, Helgi Hildarson Hoydal, varð í dag lagdur undir skurð fyri knæskaða.

Hetta er ikki fyrstu ferð at knæið gevur unga hoyvíkinginum trupulleikar. Fyri einum árið síðani var hann nevnliga skurðvigjörður í høgri knæi, tá ið helvtin av meniskuni varð tikin burtur.

Hesuferð var aftur galið við meniskuni í sama knæið, og í dag fór hann undir skurð at seymað hana saman.

Skurðviðgerin gekk væl, men nú skal sterki strikuspælarin halda steðg frá hondbólti í einar trýggjarfýra mánaðar. Helgi Hildarson Hoydal harmast um støðuna.

- Tað er sjálvandi øgiliga óheppið at missa kappingarársendan vegna skaða. Kenslan var góð áðrenn hendan skaðan. Eg hevði verið fastur partur av hópinum alt kapping-

arárið, og tað er ótrúliga keðiligt at ikki kunna vera við til spennandi endan, har vit stríddust í toppinum av deildini.

- Eg var eisini óheppin at bróta mær fótin við landsliðnum í Italia, og tað var sera keðilig tíðarsamanrenning, eftirsum eg var byrjaður at fáa sera nógva spælitíð í Odder um hetta mundið. Tað tók langa tíð at koma aftur á liðið, og júst sum eg var komin aftur, kom hesin knæskaðin aftur.

-Men skaðar fylgja altíð við, tá ið tú spælir hondbólt, og tað hevur givið mær nøkur afturstig á leiðini. Skaðar sum bara koma av óhappum, eru torførir at verja seg móti, men eg havi altíð megna at koma sterkt aftur frá slíkum óhappum, og tað vóni eg eisini at gera hesuferð.

